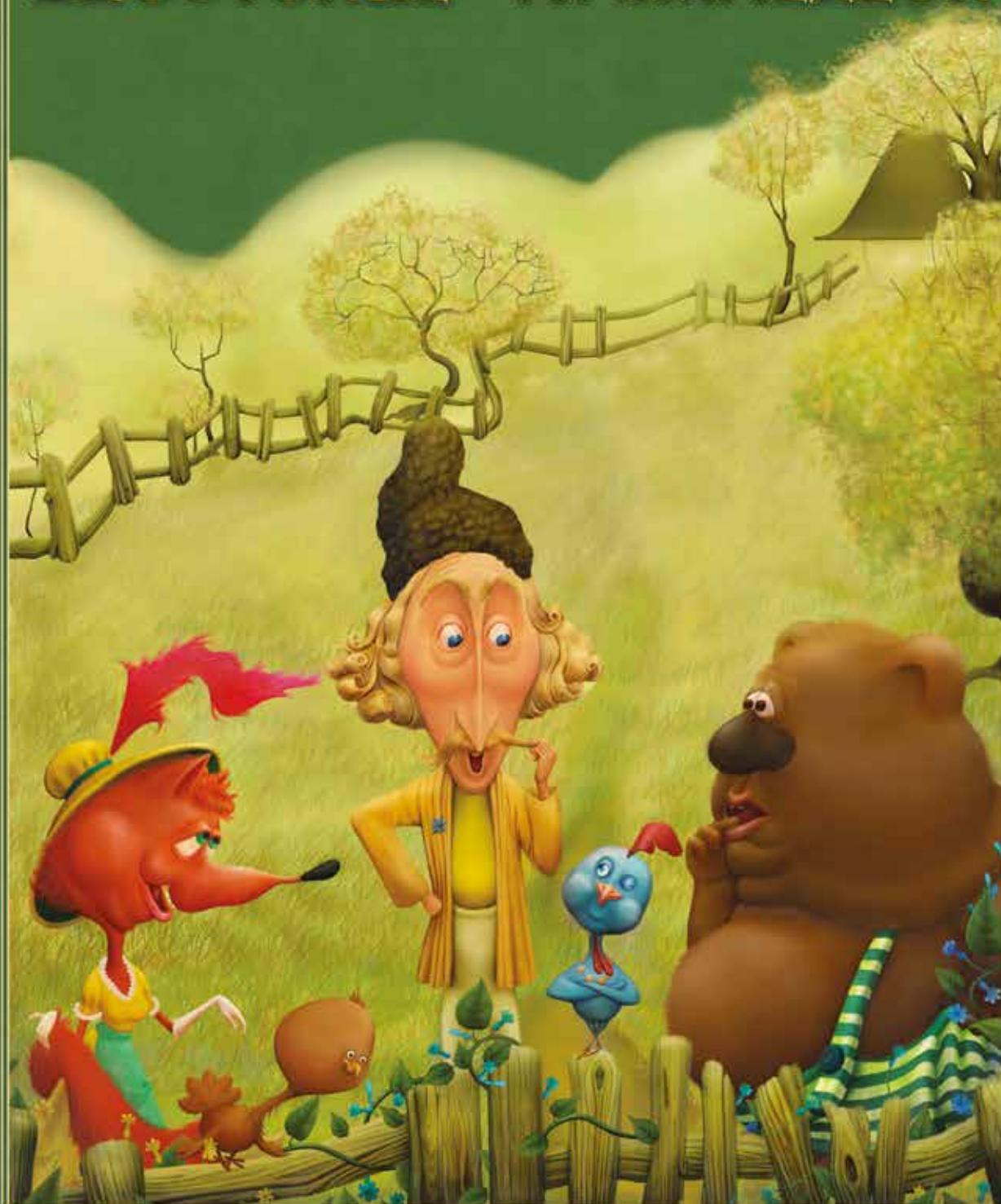

COLECȚIA PALATUL POVEȘTILOR FRUMOASE

DOCTORUL ANIMALELOR

Colecția Palatul poveștilor frumoase

Doctorul animalelor

*© carte despre valoarea prieteniei,
despre bunătate și despre răsplata binelui*

de Danion Vasile
ilustrații de Rodica Vieru

*Editura Areopag
București, 2014*

CUVÂNT ÎNAINTE

(doar pentru părinți și bunici)

A fost odată ca niciodată un cerb. Un cerb blând, frumos și foarte puternic. Cerbul acesta avea coarnele lungi și era admirat în toată pădurea. Cerbul acesta... cerbul acesta se numea... Adică avea un pui. Puiul de cerb se numea... Nu mai știu.

Nu, nu e bine. A, gata, știu. Mi-am adus aminte. Of, și ce cald e... E prea puternic soarele... De la început. Trei fete mai mari îi spun tatălui lor cât de mult îl iubesc. Parcă tatăl lor le întreabă care dintre ele îl iubește mai mult... Dar, care fată îl iubea cel mai mult? Fata cea mare sau fata cea mică? Parcă fata cea mare, că îl iubea de mai mulți ani. Adică, nu, tocmai, îl iubea fata cea mică.

Cred că mai bine spun ceva mai simplu, tot cu animale. Da, povestea despre ursul cu coada lungă și frumoasă. Dar, stai așa, urșii nu au coadă lungă. E, până la urmă, ce contează, povestea e poveste...

DOCTORUL ANIMALELOR

Vulpea răcită

Fost odată ca niciodată o vulpe foarte vorbărească. Aproape în fiecare zi ea stătea de vorbă cu un urs, care avea o coadă stufoasă, de care era foarte mândru. Ursul era prieten cu vulpea. De fapt, era singurul prieten al vulpii...

Celelalte animale se fereau de vulpe, pentru că era vicleană. Dar ursul nu se temea de ea. Era singurul animal care stătea de vorbă cu ea. Uneori îi aducea din peștele pe care îl prindea în iaz.

Vulpii îi plăcea mult carnea de pește. Dar îi plăcea să mănânce și unele ciuperci și plante care cresc prin pădure...

Într-o zi, vulpea s-a grăbit să își pregătească masa. Nu a fost atentă când a cules ciupercile, așa că a luat și o ciupercă otrăvitoare. După ce a mâncat, i s-a făcut rău. Simțea că arde. Ca să se răcorească, a vrut să meargă la iaz, care era în cealaltă parte a pădurii. Când a ajuns aproape de drumul care despărțea pădurea în două, a simțit că o ia somnul. Și nu a mai avut puterea să se ascundă, ca să nu o vadă oamenii care treceau pe acolo.

Leacul potrivit la momentul potrivit

Focmai atunci a trecut pe acolo pădurarul. I s-a făcut milă de vulpe, așa că a luat-o în brațe și a dus-o la doctorul satului, cu care era vecin și prieten vechi. Chiar făceau pregătirile de nuntă – fika pădurarului fusese pețită de fiul doctorului.

La început, doctorul a spus că nu se pricepe la animale sălbatice, că nu mai îngrijise decât animale domestice. Dar, până la urmă, i s-a făcut milă de biata vulpe. Vulpea avea febră din ce în ce mai mare și respira din ce în ce mai greu.

Doctorul i-a dat vulpii un medicament foarte amar la gust, dar care, încetul cu încetul, și-a făcut efectul. Când vulpea și-a revenit, i s-a făcut frică. Nu mai știa cum a ajuns acolo. S-a liniștit însă repede, văzând cu câtă atenție era îngrijită. Până atunci, nu se gândise nicio dată că ar putea primi ajutor de la oameni. După două zile, prinzând puteri, a plecat spre vizuina sa.

La plecare, a încercat să îi mulțumească doctorului, dar, pentru că oamenii nu înțeleg limba animalelor, și-a plecat capul în semn de respect și mulțumire.

O întâmplare greu de crezut

Ursul era foarte neliniștit. Nu știa ce se întâmplase cu vulpea. Credea că a prins-o cineva în vreo cursă, sau că a împușcat-o vreun vânător.

Mare a fost bucuria lui când a văzut-o sănătoasă. Dar și mai mare i-a fost mirarea când vulpea i-a vorbit despre doctorul care poate vindeca animalele bolnave.

– Cum? Noi, care toată viața noastră ne-am ascuns de oameni, să mergem să le cerem ajutorul? – a întrebat ursul, morocănos.

– Dar, înțelege că eu eram foarte slăbită, fără puteri, și așa m-a găsit pădurarul. Nu aveam cum să îi cer ajutorul, că oamenii oricum nu înțeleg limba noastră. Dar el m-a văzut și m-a dus la vecinul său, care e un doctor foarte priceput...

– Nu îmi prea vine să cred așa ceva. Vrei să mă păcălești. De fapt, poate că nu vrei să îmi spui unde ai fost și ce ai făcut atâta vreme.

– N-ai dreptate. Am fost bolnavă și doctorul animalelor m-a vindecat. Spune tuturor animalelor din pădure: dacă e cineva bolnav, să meargă la doctorul din sat. Dar să meargă seara, pe întuneric, ca să nu îl vadă oamenii, să nu îi facă vreun rău...

Ursul fără coadă

Ursul nu știa dacă să o creadă pe vulpe sau nu. Dar nu a trecut mult timp până când a avut el însuși nevoie de doctor.

Ursului îi plăcea să își pieptene coada în fiecare dimineață. Seara se ducea la lac, își spăla bine coada și dimineața și-o pieptăna cu multă grijă.

Dar, într-una din seri, coada lui s-a agățat de ceva, în apă. Ursul s-a smucit cu putere. Dar coada lui se agățase de o piatră colțuroasă și, când ursul s-a smucit, coada i-a rămas în apă.

Of, cât a mai plâns ursul după coada lui. Parcă și-ar fi pierdut un bun prieten. Toată noaptea s-a frământat, îi era și rușine să dea ochii cu celelalte animale. Pentru că devenise un urs normal, un urs obișnuit, ca toți urșii.

El avea impresia că ceilalți îl iubesc și îl apreciază doar pentru coada lui. Îi era greu să înțeleagă că toți îl iubeau pentru că era ursul lor, ursul pădurii. Și că, având coadă lungă sau scurtă, era un urs la fel de bun, la fel de prietenos...

Minciuna are piciodre scurte

Adoua zi, ursul s-a întors la lac și, plângând, și-a scos coada din apă. A ținut-o în mâini cu multă grijă și s-a dus să o ascundă lângă scorbura unui copac.

Tocmai când o aranja mai bine, ca să nu poată fi văzută de alte animale, a trecut pe acolo vulpea. Cum a auzit zgomot, ursul s-a întors cu fața spre vulpe. Îi era rușine să fie văzut fără coadă.

Dar, cu cât ursul încerca să își ascundă pierderea, cu atât pentru vulpe era mai clar că ursul se purta nefiresc. Nu a trecut mult timp până când vulpea și-a dat seama ce îi lipsea ursului. Și asta pentru că de obicei ursul, când vorbea cu cineva, dădea agale din coadă, plin de mândrie.

– De ce ai ochii roșii? Ce s-a întâmplat cu coada ta? – l-a întrebat vulpea.

– Ce să se întâmple? M-au prins niște oameni într-o cursă, cu greu am putut să scap. Ei mă țineau de coadă... dar am reușit să fug. Coadă, însă, a rămas la ei.

– Și acolo ce încerci să ascunzi? – l-a întrebat vulpea.

Ursului îi era greu să o mai mintă. Așa că i-a spus ce se întâmplase și i-a arătat coada...

Omul, prietenul animalelor

Vulpea, înțelegându-i suferința, i-a spus: Acum trebuie să mergem la doctor, nu mai târziu. Poate se mai poate face ceva.

– Hai să așteptăm să se facă seară. Să nu fim văzuți de alți oameni.

– Nu, nu putem aștepta, e prea târziu. Ar fi trebuit să vii la mine de ieri, să fi mers împreună la doctor. Dar poate nu e târziu nici azi.

Au plecat în fugă spre sat. Casa doctorului era într-o margine a satului, așa că nu au fost văzuți de alți oameni. Oare cum ar fi fost să vadă sătenii pe drum un urs și o vulpe? Tot satul s-ar fi alarmat. Doctorul însă a fost foarte calm. A încercat să îi curețe ursului rana, și cu greu ursul a reușit să rabde fără să țipe, ca să nu-l audă tot satul. Apoi, doctorul i-a cusut coada la loc, l-a pansat bine și l-a mai ținut în curtea sa o vreme, până când a putut să îi scoată firele. Vulpea s-a întors în pădure imediat ce coada ursului a fost cusută. E de mirare că ursul s-a purtat de parcă ar fi fost de-al casei, chiar dacă era legat cu un lanț, ca să nu se sperie cei care treceau pe acolo. Când s-a întors în pădure, ursul i-a mulțumit vulpii, aducând-i niște pește. Vulpea l-a invitat și pe urs la masă, ca să sărbătorească vindecarea...

Cocoșul răgușit

Cocoșul sălbatic s-a îngrijorat din pricina lipsei ursului, tot așa cum ursul se îngrijorase când nu știa nimic de vulpe. Când s-au revăzut, ursul i-a spus tot ce i se întâmplase, apoi a adăugat:

– Ar fi bine să te duci și tu la doctor, poate îți vei recăpăta vocea de dinainte.

Așa cum ursul se mândrea cu coada lui, așa și cocoșul se mândrea cu vocea lui. În fiecare dimineață i se auzea cântatul, în toată pădurea. Până când, într-o zi, nu a vrut să se mai oprească din cântat. Era atât de mândru de vocea lui, încât a cântat toată ziua. Până seara, când... și-a dat seama că nu mai avea voce aproape deloc. Pentru câteva zile s-a ascuns de celelalte animale, fiindu-i rușine să mai dea ochii cu ele. Dar, până la urmă, a încercat să treacă peste acest necaz.

Când ursul i-a vorbit despre doctorul animalelor, cocoșul nu a mai așteptat să se facă seară. A plecat imediat spre sat. Pe drum, a văzut o fântână. Când a sărit să bea apă, stând pe ciutura fântânii, a căzut în fântână, pentru că aceasta nu era bine fixată. Abia spre seară, când a trecut pe acolo fiul doctorului, care mergea spre casa pădurarului, l-a scos din apă. Cocoșul abia mai avea vlagă în el.

În fața focului

Tânărul a luat cu el cocoșul sălbatic – se ducea să mai discute cu părinții fetei despre pregătirile de căsătorie. Mama fetei, când a văzut pasărea, a luat-o în mâini și a dus-o aproape de cup-tor, ca să se încălzească puțin.

Cocoșul, chiar dacă era zgribulit de frig, nu și-a dat seama că femeia voia să îl ajute. Așa că s-a zbatut, a dat din aripi și a zgâriat-o. Când a văzut focul atât de aproape, cocoșul a început să sufle în el cu putere, vrând să-l stingă. Atunci, de spaimă, vocea i-a revenit. Doar că era schimbată...

Cocoșul auzise tot felul de povești despre oameni care fac mâncare din păsări și din alte animale, și acum credea că i-a venit și lui rândul. Dar se înșelase.

Femeia i-a dat drumul prin casă, dar cocoșul nu se mai oprea. Striga în continuare, cât îl țineau puterile.

– O fi bolnav, săracuțul. Eu nu știu ce să îi fac, du-l la tatăl tău, poate știe ce are...

Tânărul a luat cocoșul și l-a dus la tatăl său. Doctorul i-a dat să mănânce și l-a lăsat să doarmă într-un coteț separat.

Cel mai frumos glas de cocoș

Adoua zi, cocoșul se simțea foarte bine. Doctorul l-a condus până la gard. Nevasta lui își făcea de lucru prin curte. Chiar atunci un pui sărise într-un coș cu gutui, și femeia îl luase la rost...

– Drum bun, pasăre frumoasă, drum bun, i-a spus doctorul, dar cocoșul nu se grăbea să plece.

– Dacă îi place la noi, o să rămână aici, dacă nu, o să plece în pădure. Nu avem cum să îl ținem cu forța, a strigat femeia.

Dar cocoșul nu voia să plece de acolo. Îi plăcea mult în curte. Deși îi era dor de prietenii săi din pădure, s-a gândit să mai stea câteva zile departe de ei. Așa că a rămas. „Ce m-aș fi făcut eu fără prietenul meu urs?”, se gândea cocoșul. „Dacă nu ar fi ținut la mine, nu mi-ar fi spus de doctor, și aș fi rămas în continuare fără glas... Abia aștept să îl văd din nou...” Doctorului îi plăcea mult cocoșul. Deși era sălbatic, se purta frumos cu celelalte păsări din curte. Dimineața dădea trezirea prin niște sunete plăcute. Toate păsările din curte îi admirau vocea, dar el nu se mai mândrea cu ea. Deși, de când i se vindecase gâtul, cânta mult mai frumos decât înainte. Își dădea seama că își poate pierde vocea din nou, și nu voia să mai treacă o dată prin rușinea prin care trecuse când își pierduse vocea.

Cocoșul uriaș

Crecuseră câteva zile de când cocoșul trăia în curtea doctorului. Într-o noapte, doctorul a visat cum cocoșul se plimba prin curte. Dintr-o dată, cocoșul a început să crească. A crescut cam cât casa doctorului. Când s-a oprit din crescut, a început să scurme pământul, de parcă ar fi căutat ceva. Și, din pământ, a început să scoată ca pe niște râme oi și capre, vaci și boi, o mulțime de animale care umpleau ograda.

În vis, lângă fiul său stătea boierul locului, care încerca să numere animalele, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

După ce animalele au umplut toată curtea, doctorul s-a trezit, brusc. Și s-a gândit: „Cine știe, poate că animalele pe care le-am visat sunt animalele bolnave care urmează să fie aduse la mine. Ce pot să fac? O să am grijă de ele, cât de multe or fi. Câte mi-o trimite Dumnezeu, pe toate o să le îngrijesc.” De când pusese la loc coada ursului, faima doctorului se răspândise în tot ținutul. Din ce în ce mai mulți oameni veneau la el, cu diferite probleme. Unii își aduceau animalele bolnave, și aproape de fiecare dată doctorul reușea să le vindece. Priceperea doctorului și grija sa pentru oameni și animale erau răsplătite din plin.

Muntele de aur

In cele trei nopți care au urmat, doctorul a avut același vis: că venea acasă și găsea în mijlocul curții un munte de aur, iar cocoșul sălbatic se juca cu galbenii, aruncându-i în sus cu ciocul.

În vis, nevasta lui, în loc să se uite la bani, își vedea de treburile casei, avea grijă de păsări sau de animale, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

După al treilea vis, când i-a zis nevastei sale ce visase, ea i-a spus:

– Lasă, bărbate, visele și vezi-ți de treabă. Ce comoară îți mai trebuie, când ți-a dat Dumnezeu atâta minte? Nu vezi că avem tot ce ne trebuie, ce te gândești la comori?

– Dar nu știi că se zice din bătrâni că pe undeva pe pământul satului nostru este o comoară?

– Mie altă comoară nu îmi trebuie, a zis femeia. Eu Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru tot ce ne-a dat și îmi este de-ajuns. Pentru mine o comoară e sănătatea, o comoară ești tu, o comoară este băia-tul nostru. O comoară e și fata care o să ne fie noră. Îmi ajung comorile pe care le am, a zis femeia.

Lada cu galbeni

Dar doctorul nu s-a lăsat convins. A mers cu o lopată și a săpat pământul exact în locul pe care îl văzuse în vis. Dar nu scotea decât pământ. Chiar când voia să renunțe, a auzit un zgomot – lovise ceva de lemn. A mai săpat, și a dat de o ladă, pe care a scos-o afară. Când a deschis-o, a văzut că era plină de galbeni. S-a frecat la ochi, nevenindu-i să își creadă ochilor. Credea că visează. Ajutat de fiul său, a dus lada în casă, apoi a astupat groapa, în care mai erau și alte lăzi.

– Gândește-te bine ce vrei să facem cu galbenii, i-a spus nevasta. Dar nu îți lipi inima de ei. Banii care vin ușor pleacă la fel de ușor.

Doctorul se tot frământa, neștiind ce să facă cu comoara. Nu știa cum să îi mai mulțumească păsării sălbatice, de parcă ea i-ar fi dăruit banii. I-a umplut castronul cu boabe, și cocoșul a mâncat până s-a umflat. Simțea că mai avea puțin și pocnea. Doctorul stătea și se tot uita la lada cu galbeni.

În ziua următoare, doctorul s-a dus să vorbească cu preotul satului, pentru că voia să dea o parte din bani pentru ridicarea unei biserici noi, că cea veche era destul de mică, iar pe fiul său l-a trimis la boier, dându-i și un galben ca dovadă că găsisese comoara...

Lăcomia boierească

Când boierul a văzut galbenul, parcă și-ar fi pierdut mințile. Și-a pus soția și fetele în trăsură, i-a cerut tânărului să ia hățurile în mână și au pornit-o spre casa doctorului. Boierul avea o casă foarte mare, cu multe slugi, dar când a auzit de comoară s-a gândit cum să pună mâna pe ea, sau măcar pe o parte din ea. Cel mai simplu era să o mărite pe una din ficele sale cu fiul doctorului.

– Una din voi se va mărita curând, foarte curând, le-a spus pe drum boierul fetelor sale.

– Dar, tată, e băiat de la țară, e un om prea simplu pentru noi. Noi avem pretenții, a spus fiica cea mică.

– Prea simplu? Poate a fost prea simplu. De acum nu mai e simplu...

– Vorbiți mai încet, că vă aude, a spus soția sa.

– Ne aude? Foarte bine. Atunci să știe că vreau să ne înrudim cât mai curând...

Cocoșul sălbatic a încercat să alerge după trăsură, dar nu reușea să țină pasul cu calul, așa că a rămas în urmă. Dar băiatul doctorului l-a văzut, a oprit trăsura și l-a luat lângă el.

Slujnica neascultătoare

Când boierul și-a luat familia și a plecat spre casa doctorului, slujnica l-a rugat să o ia și pe ea, pentru că voia să vadă comoara. Ea îl cunoștea pe tânăr din copilărie, pentru că erau din același sat.

Temându-se ca nu cumva tânărul să se îndrăgostească de ea, boierul i-a poruncit să rămână în casă.

Dar slujnica nu l-a ascultat. Ei nu îi plăcea să muncească la câmp. De aceea, preferase o viață mai ușoară, în casa boierului.

Slujnica a pornit la drum singură, pe o scurtătură. După o vreme, când mai avea puțin și ajungea, s-a oprit lângă un copac care înflorește de două ori pe an. În bătaia vântului, câteva petale au căzut din copac pe ea. Când s-a scuturat, a văzut, în depărtare, curtea doctorului. Boierul era deja acolo.

Doctorul tocmai scosese și altă ladă din groapă. O deschisese în curte și banii parcă luaseră foc, așa se oglindea în ei lumina soarelui.

Slujnicei i se părea că vede cum copacul o privește și că aude cum îi vorbește: „Galbenii nu sunt ai tăi. Nu sunt ai tăi...”

Un vis urât

Le slujnică a luat-o amețeala. Era obosită de atâta drum. S-a întins pe marginea drumului, să își revină puțin. Și a luat-o somnul. A visat că era într-o curte și că gătea ceva, amestecând cu un polonic într-un ceaun. Când a terminat, a pus mâncarea în farfurii. Mai mulți oameni, cunoscuți de-ai ei, s-au așezat la masă. Dar, cum mâncau, se prefăcea fiecare în câte-un galben. Până la urmă, slujnica a rămas singură, cu galbenii împrăștiați prin iarbă. Era singură, și nu mai venea nimeni. Iar singurătatea o apăsa, ca o mare greutate pe suflet.

Slujnica s-a trezit, plină de transpirație. „Oare de ce am avut acest vis?”, s-a întrebat. „Cred că știu de ce: pentru mine, banii sunt mai importanți decât oamenii...”

Și-a adus aminte un cuvânt pe care l-a auzit la biserică, după un botez, când părintele spusese că mintea omului e ca un burete care absoarbe gândurile. Când îi dăm gânduri rele, se murdărește, când îi dăm gânduri bune, se curățește. Și uneori visele sunt doar o oglindă a gândurilor noastre, bune sau rele.

„Of, nu e bine, lăcomia a pus stăpânire pe sufletul meu. Galbenii nu sunt ai mei și nu au cum să fie ai mei, decât dacă m-aș mărita cu fiul doctorului. Dar asta nu se mai poate, că el se căsătorește cu fata pădurarului...”

O ofertă nepotrivită

Fotuși, slujnica s-a gândit să își încerce norocul schimbându-și stăpânul. A venit la pădurar și a încercat să îi explice cât de mult ar putea să o ajute pe fica lui, învățând-o obiceiurile din casele boierești.

– O să te învăț ce înseamnă viața bună, o să te ajut să cheltuiești banii, i-a spus fetei. O să fii mai frumoasă, o să fii și elegantă, nu ca acum. O să fie bine și pentru mine, și pentru tine.

– Tată, dar eu nu am nevoie de slugi, i-a spus fata. Eu nu mă mărit pentru bani, nu mă mărit ca să duc o viață de risipă.

– Uite, dă-i desaga asta cu mâncare, că i-o fi foame după atâta drum, și las-o să se întoarcă la casa boierului, i-a spus mama fetei, întinzându-i o traistă cu mâncare.

– Da, fata mea, i-a spus și pădurarul, las-o cu treaba ei. Eu știu că tu nu ai nevoie de un astfel de ajutor la casa ta. Doar știu și eu ce fată am crescut...

– Și eu știu ce părinți m-au crescut, zise fata, luând mâna tatălui ei și sărutând-o cu drag.

O nuntă de poveste

Cocoșul sălbatic nu a mai avut răbdare să aștepte până la nunta celor doi tineri. Îi era dor de prietenii săi din pădure și abia aștepta să le povestească peripețiile prin care trecuse. În curtea doctorului o ducea foarte bine, avea mâncare tot timpul și nu îi era teamă că va fi pus la îngrășat pentru a deveni o friptură pe cinste. Însă dorul de prietenii săi a fost mai puternic decât dorința de a rămâne pentru totdeauna acolo. Cocoșul și-a luat la revedere de la doctor. „Nu o să rămân mult în pădure, o vin înapoi repede, pentru nuntă”, i-a spus în gând. „Apoi o să rămân cu voi și cu noii mei prieteni, iar în pădure o să mă duc doar din când în când.”

Pentru câteva zile, cocoșul sălbatic s-a întors în pădure, sănătos, cu o voce mai frumoasă și mai puternică. Apoi a revenit în sat, ca să vadă nunta. Și a fost o nuntă de poveste. După ce doctorul i-a dăruit fiului său o parte din comoară și după ce i-a dat părintelui banii necesari pentru ridicarea bisericii noi, le-a făcut oamenilor o surpriză: la nunta fiului său cu fata pădurarului, nuntă la care a venit tot satul, mirii au împărțit restul comorii oamenilor din sat.

A fost prima nuntă la care toți nuntașii au plecat la casele lor cu daruri de la miri...

Și-am încălecat pe-o șa, și v-am spus povestea așa...

Adică, nu. Nu am încălecat, că acum sunt într-un car, într-unul plin de pești. Am prins mult pește, că mâine e botezul primului meu nepot... Sunt foarte emoționat. Abia aștept să se facă mare voi-nicul, să vină cu mine la pescuit... Dar, până atunci, trebuie să îi spun multe povești.

Mi-a zis aseară nevasta: „Mâine, cât stai la pescuit, încearcă să îți aduci aminte povești, pregătește-te să ai ce-i spune micuțului când va crește. Că eu sunt bătrână, nu prea mai țin minte multe povești...”

Deh, baba mea e frumoasă, dar vârsta-i vârstă. Memoria a cam lăsat-o, așa că m-a pus pe mine să mă ocup de treaba cu povestitul. Am început, deja, să mă pregătesc. Numai că nici eu nu mai știu poveștile de demult. Nu mai țin minte, cocoșul cu banii era în povestea cu ursul cu coada lungă sau nu? Și banii, erau îngropați în pământ sau i-a scuipat cocoșul? Dar cum să mănânce un cocoș atâția bani? Nu, nu, trebuie să fi fost în pământ... Eeei, grea treabă cu poveștile astea, dar sper să mă descurc până la urmă. Cum m-am descurcat cu copiii, mă voi descurca și cu nepoții...

Scrisoare către părinți

Fiind tată a trei copii, mi-am dat seama cât de greu este pentru copiii din ziua de astăzi să aibă o copilărie senină, frumoasă, liniștită. Din păcate, în zilele noastre violența din unele filme, desene animate sau jocuri pe calculator își pune pecetea pe sufletele nevinovate ale celor mici. De multe ori, dintr-o lipsă de timp mai mult sau mai puțin reală, părinții îi lasă pe copii singuri, în compania televizorului sau a calculatorului. Ba chiar, din păcate, există și cărți care au avut parte de o promovare susținută, dar al căror conținut nu diferă prea mult – sau chiar deloc – de imaginile violente de pe micul ecran.

Tocmai de aceea am început colecția *Palatul poveștilor frumoase* (colecție pe care am deschis-o chiar cu adaptarea unei povești pe care fiul meu o scrisese la vârsta de opt ani – despre dispariția poveștilor frumoase din cauza timpului pierdut cu jocuri pe calculator sau în fața televizorului). Cred că nu este de ajuns să constatăm cum este furată copilăria copiilor noștri, cred că trebuie să ne ocupăm cât se poate de serios de această problemă. (De aceea am și renunțat o vreme la cărțile adresate tinerilor și oamenilor mari, pentru a mă „pune la mintea copiilor”.) Să știți că nu este greu să compuneți, și voi, povești pentru copiii voștri, povești care pentru ei poate că nu vor fi la fel de palpitante ca jocurile pe calculator, nu vor fi la fel de pline de acțiune ca desenele animate, dar vor fi mai importante. Pentru că vor veni de la voi, de la părinții lor. Sau, mai bine-zis, dacă voi nu veți ști să îi faceți să se bucure de timpul petrecut lângă voi, înseamnă că ați trădat „mese-ria” de părinte.

Eu am însă încredere în faptul că, oricât de mulți părinți și-ar neglija copiii, se vor găsi și unii care vor ști să își bucure copiii compunându-le povești sau citindu-le povești potrivite.

Danion Vasile

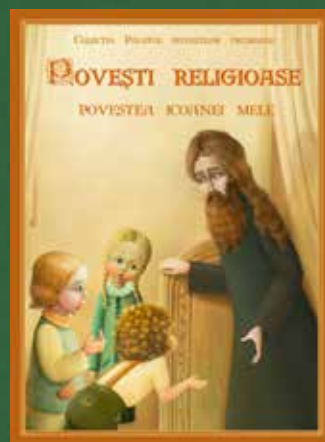
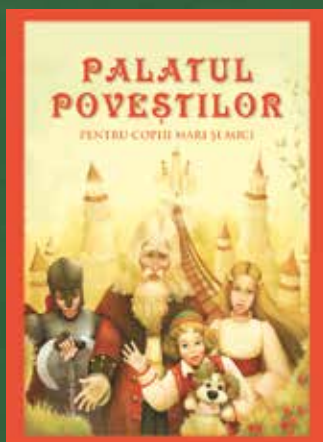
www.danionvasile.ro

Descrierea CIP
a Bibliotecii Naționale a României
Vasile, Danion
Doctorul animalelor / Danion Vasile;
il. de Rodica Vieru.
București: Areopag, 2014
ISBN 978-606-8451-60-2
I. Vieru, Rodica (il.)
821.135.1-32

Distribuție:
Tel. 021-33.11.022
contact@evangelismos.ro
www.areopag.ro

Tipărit la **Gutenberg** s.a.
Tel: 021.345.09.26;
021.345.09.27
Fax: 021.345.09.28

ÎN ACEEAȘI COLECȚIE

În colecția *Palatul poveștilor frumoase* încercăm să le oferim copiilor povești potrivite sufletelor lor. Cartea *Doctorul animalelor* prezintă o poveste spusă de un bunic cam uituc, care amestecă unele fragmente din povești celebre într-un mod atrăgător...

Editorul

www.palatulpovestilor.ro

Distribuție:
Tel. 021-33.11.022
contact@evangelismos.ro
www.areopag.ro

ISBN: 978-606-8451-60-2

